Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)

4 октомври 2024 година*

„Преюдициално запитване — Регламент (ЕС) № 1169/2011 — Предоставяне на потребителите на информация за храните — Член 2, параграф 2, букви н)—п) и членове 7, 9 и 17 — Лоялни практики във връзка с наименованията на храните — Официални наименования, обичайни наименования и описателни наименования — Замяна на компоненти или съставки на храна — Член 38, параграф 1 — Конкретно хармонизирани въпроси — Национални мерки, забраняващи използването на месни наименования за обозначаването на продукт, съдържащ растителни протеини“

По дело C-438/23

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Conseil d'État (Държавен съвет, Франция) с акт от 12 юли 2023 г., постъпил в Съда на 13 юли 2023 г., в рамките на производство по дело

Protéines France,

Union végétarienne européenne (EVU),

Association végétarienne de France (AVF),

Beyond Meat Inc.

срещу

Ministre de l'Économie, des Finances et de la Souveraineté industrielle et numérique,

при участието на:

77 Foods SAS,

Les Nouveaux Fermiers SAS,

Umiami SAS,

NxtFood SAS,

Nutrition et santé SAS,

* Език на производството: френски.

Olga SAS

СЪДЪТ (втори състав),

състоящ се от: A. Prechal, председател на състава, F. Biltgen, N. Wahl (докладчик), J. Passer и M. L. Arastey Sahún, съдии,

генерален адвокат: T. Ćapeta,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

– за Protéines France, 77 Foods SAS, Les Nouveaux Fermiers SAS, Umiami SAS, NxtFood SAS, Nutrition et santé SAS и Olga SAS, от G. Hannotin, avocat,

– за Union végétarienne européenne (EVU), от A. Aubert, avocate,

– за Beyond Meat Inc., от C. Dupeyron, avocate, M. R. Oyarzabal Arigita, abogada, и B. Van Vooren, advocaat,

– за гръцкото правителство, от V. Karra, E. Leftheriotou и A. Vasilopoulou, в качеството на представители,

– за френското правителство, от G. Bain и B. Fodda, в качеството на представители,

– за италианското правителство, от G. Palmieri, в качеството на представител, подпомагана от M. Cherubini и P. Gentili, avvocati dello Stato,

– за Европейската комисия, от F. Clotuche-Duvieusart и B. Rous Demiri, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 5 септември 2024 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на Регламент (ЕС) № 1169/2011 на Европейския парламент и на Съвета от 25 октомври 2011 година за предоставянето на информация за храните на потребителите, за изменение на регламенти (ЕО) № 1924/2006 и (ЕО) № 1925/2006 на Европейския парламент и на Съвета и за отмяна на Директива 87/250/ЕИО на Комисията, Директива 90/496/ЕИО на Съвета, Директива 1999/10/ЕО на Комисията, Директива 2000/13/ЕО на Европейския парламент и на Съвета, директиви 2002/67/ЕО и 2008/5/ЕО на Комисията и на Регламент (ЕО) № 608/2004 на Комисията (ОВ L 304, 2011 г., стр. 18), и по-специално на членове 7, 17 и 38 от него, както и на точка 4 от част A от приложение VI към него.

2 Запитването е отправено в рамките на спор между, от една страна, Protéines France, Union végétarienne européenne (Европейски вегетариански съюз, наричан по-нататък EVU), Association végétarienne de France (Френско вегетарианско сдружение, наричано по-нататък AVF) и Beyond Meat Inc, и от друга страна, ministre de l'Économie, des Finances et de la Souveraineté industrielle et numérique (министър на икономиката, финансите и промишления и цифровия суверенитет) относно законосъобразността на Décret nº 2022-947, du 29 juin 2022, relatif à l'utilisation de certaines dénominations employées pour désigner des denrées comportant des protéines végétales (Декрет № 2022-947 от 29 юни 2022 г. за използването на някои наименования, употребявани за обозначаването на храни, съдържащи растителни протеини) (JORF от 30 юни 2022 г., текст № 3).

Правна уредба

Правото на Съюза

Регламент (ЕО) № 178/2002

3 Член 2 („Определение на понятието „храни“) от Регламент (ЕО) № 178/2002 на Европейския парламент и на Съвета от 28 януари 2002 година за установяване на общите принципи и изисквания на законодателството в областта на храните, за създаване на Европейски орган за безопасност на храните и за определяне на процедури относно безопасността на храните (ОВ L 31, 2002 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 8, стр. 68) гласи:

„По смисъла на настоящия регламент „храни“ (или „хранителни продукти“) означава всяко вещество или продукт, независимо дали е преработен или не, частично преработен или непреработен, който е предназначен за или основателно се очаква да бъде приеман от хора.

[…]“.

4 Член 3, точка 1 от този регламент определя понятието „законодателство в областта на храните“ по следния начин:

„По смисъла на настоящия регламент:

1. „законодателство в областта на храните“ означава законовите, подзаконовите и административните разпоредби, които най-общо регулират храните, и в частност тяхната безопасност, независимо дали на общностно равнище или на национално равнище; […]“.

5 Съгласно член 8 от посочения регламент:

„[…] Законодателството в областта на храните цели осигуряване на защита на интересите на потребителите и представлява за потребителите основа за информиран избор по отношение на консумираните от тях храни. То е насочено към предотвратяване на:

а) измамни или заблуждаващи практики;

б) подправяне на храни; и

в) всякакви други практики, които могат да въведат в заблуждение потребителя“.

6 Член 17, параграф 2 от същия регламент гласи:

„Държавите членки прилагат законодателството в областта на храните, следят и проверяват дали стопанските субекти в хранителната и фуражната промишленост спазват съответните изисквания на законодателството в областта на храните на всички етапи на производство, преработка и разпространение.

[…]

Държавите членки определят и правилата за приложимите мерки и санкциите при нарушения на законодателството в областта на храните и фуражите. Предвидените мерки и санкции са ефективни, съразмерни и възпиращи“.

Регламент (ЕО) № 853/2004

7 Приложение I към Регламент (ЕО) № 853/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година относно определяне на специфични хигиенни правила за храните от животински произход (ОВ L 139, 2004 г., стр. 55; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 56, стр. 71) предвижда:

„По смисъла на настоящия регламент:

1. Месо

1.1. „Месо“ са ядивните части на животните […]

[…]

1.14. „Механично отделено месо“ е продуктът, получен чрез отделяне на месото от костите след обезкостяване или от труповете на домашните птици, като се използват механични средства, водещи до нарушаване или изменение на структурата на мускулните влакна.

1.15. „Месни заготовки“ са прясно месо, включително месо, накълцано на парченца, към което са добавени хранителни продукти, подправки и добавки или което е преминало през процеси, които не са успели да изменят вътрешната структура на мускулните влакна на месото и не са премахнали характеристиката му на прясно месо.

[…]

3. Рибни продукти

3.1. „Рибни продукти“ са всички морски или сладководни животни (с изключение на живите двучерупчести мекотели, живите бодлокожи, живите мантийни и живите морски коремоноги, както и всички бозайници, влечуги и жаби), както дивите, така и отглежданите в стопанства, включително и всички ядивни форми, части и продукти от такива животни.

[…]

7. Преработени продукти

7.1. „Месни продукти“ са преработените продукти в резултат на преработката на месо или на допълнителна преработка на такива преработени продукти, при която е видно, че продуктите вече не притежават характеристиките на прясно месо.

[…]“.

Регламент № 1169/2011

8 Съображения 1 и 3 от Регламент № 1169/2011 гласят:

„(1) Член 169 [ДФЕС] предвижда, че [Европейският съюз] допринася за постигането на високо равнище на защита на потребителите посредством мерките, които той приема съгласно член 114 [ДФЕС].

[…]

(3) С оглед постигане на високо равнище на защита на здравето на потребителите и гарантиране на правото им на информация, следва да се гарантира, че потребителите са подходящо информирани относно консумираните от тях храни. […]“.

9 Съгласно член 1, параграф 1 от този регламент:

„Настоящият регламент предоставя основа за осигуряване на високо равнище на защита на потребителите във връзка с информацията за храните, като се вземат предвид различията във възприятията на потребителите и техните потребности от информация, и като същевременно се гарантира безпрепятствено функциониране на вътрешния пазар“.

10 Член 2 от посочения регламент предвижда:

„1. За целите на настоящия регламент се прилагат следните определения:

а) определенията за „храна“ […] в член 2 […] от Регламент [№ 178/2002];

[…]

е) определенията за „месо“, „механично отделено месо“, „месни заготовки“, „рибни продукти“ и „месни продукти“ в точки 1.1, 1.14, 1.15, 3.1 и 7.1 от приложение I към Регламент [№ 853/2004];

[…]

2. Прилагат се и следните определения:

[…]

е) „съставка“ означава всяко вещество или продукт, включително ароматизанти, добавки в храната и ензими в храната, както и всяка съставна част на сложна съставка, използвана за производство или приготвяне на храна и все още налична в крайния продукт, дори и в изменен вид; […]

[…]

н) „официално наименование“ означава наименованието на храна, установено в приложимите за нея разпоредби на Съюза или, при липса на такива разпоредби на Съюза, наименованието, предвидено в законови, подзаконови и административни разпоредби, приложими в държавите членки, в които храната се продава на крайния потребител или на заведения за обществено хранене;

о) „обичайно наименование“ означава наименованието, което е прието за наименование на храната от потребителите в държавата членка, в която тази храна се продава, без необходимост от допълнително обяснение;

п) „описателно наименование“ означава наименованието, което дава описание на храната и при необходимост на употребата ѝ и което е достатъчно ясно, за да даде възможност на потребителя да разбере истинското ѝ естество и да я отличи от други продукти, с които може да бъде объркана;

р) „основна съставка“ означава съставката или съставките на дадена храна, ко[и]то представлява[т] повече от 50 % от тази храна или ко[и]то обикновено се свързва[т] от потребителя с наименованието на храната и за ко[и]то, в повечето случаи, се изисква посочване на количеството;

[…]“.

11 Член 7 от същия регламент гласи:

„1. Информацията за храните не трябва да бъде заблуждаваща, особено:

а) по отношение на характеристиките на храната, и по-специално по отношение на нейното естество, същност, свойства, състав, количество, трайност, страна на произход или място на произход, метод на изработка или производство; […]

г) като се внушава посредством външния вид, описанието или картинното изображение наличието на определена храна или съставка, докато в действителност даден естествено присъстващ компонент или обичайно използвана съставка в тази храна са заменени с различен компонент или различна съставка.

2. Информацията за храните е точна, ясна и лесноразбираема за потребителя.

[…]

4. Параграфи 1, 2 и 3 се прилагат и за:

а) рекламата;

б) представянето на храни, по-специално тяхната форма, външен вид или опаковка, използваните опаковъчни материали, начина на подреждане или начина на излагане“.

12 Съгласно член 8 от Регламент № 1169/2011:

„1. Стопанският субект в хранителната промишленост, който отговаря за информацията за храните, е стопанският субект, под чието име или търговско наименование храната се предлага на пазара […]

2. Стопанският субект в хранителната промишленост, който отговаря за информацията за храните, осигурява наличието и точността на информацията за храните в съответствие с приложимото законодателство в областта на информацията за храните и с изискванията на съответните национални разпоредби.

[…]“.

13 Видно от заглавието му, член 9 от този регламент установява „списък на задължителните данни“, сред които са „наименование на храната“, в параграф 1, буква а) от него, и „списък на съставките“, в буква б) от същия параграф.

14 Съгласно член 17 от посочения регламент:

„1. Наименованието на храната е нейното официално наименование. При липса на такова наименование, наименованието на храната е нейното обичайно наименование или, ако не съществува обичайно наименование или обичайното наименование не се използва, се предоставя описателно наименование на храната.

2. В държавата членка, в която се осъществява предлагането на пазара, се допуска използването на наименованието, под което продуктът е законно произведен и предлаган на пазара в държавата членка на производство. Въпреки това, когато прилагането на останалите разпоредби на настоящия регламент, по-специално предвидените в член 9 разпоредби, не би позволило на потребителите в държавата членка, в която се осъществява предлагането на пазара, да узнаят действителното естество на храната и да я отличат от храните, с които биха могли да я объркат, наименованието на храната се съпровожда от друга описателна информация, която се поставя в близост до наименованието на храната.

[…]

5. Конкретните разпоредби относно наименованието на храната и данните, които [го] съпровождат, са предвидени в приложение VI“.

15 Член 38 от същия регламент гласи:

„1. По отношение на въпросите, по които настоящият регламент предвижда конкретно хармонизиране, държавите членки не могат да приемат, нито да запазват национални мерки, освен ако не са разрешени съгласно правото на Съюза. Тези национални мерки не създават пречки пред свободното движение на стоки, включително не водят до дискриминация по отношение на храни от други държави членки.

2. Без да се засяга член 39, държавите членки могат да приемат национални мерки по отношение на въпроси, по които настоящият регламент не предвижда конкретно хармонизиране, при условие че те не забраняват, не възпрепятстват и не ограничават свободното движение на стоки, които отговарят на изискванията на настоящия регламент“.

16 Приложение VI към Регламент № 1169/2011 е озаглавено „Наименование на храните и специфични съпровождащи данни“ и точка 4 от част А, която от своя страна е озаглавена „Задължителни данни, съпровождащи наименованието на храната“, предвижда:

„При храни, в които компонент или съставка, които според очакванията на потребителите са естествено присъстващи или обичайно използвани, са заменени с различен компонент или съставка, върху етикета фигурира, освен списъкът на съставките, ясно обозначение на компонента или съставката, които са използвани като частични или пълни заместители:

а) в непосредствена близост до наименованието на продукта; и

б) с размер на шрифта, при който височината на буквата „x“ е най-малко 75 % от височината на буквата „x“ от наименованието на продукта и който не е по-дребен от минималния размер на изисквания шрифт съгласно член 13, параграф 2 от настоящия регламент“.

Френското право

Code de la consommation (Потребителски кодекс)

17 Член L. 412-10 от Потребителския кодекс, добавен с член 5 от Loi n° 2020-699 du 10 juin 2020 relative à la transparence de l’information sur les produits agricoles et alimentaires (Закон № 2020-699 от 10 юни 2020 г. за прозрачността на информацията относно селскостопанските и хранителните продукти) (JORF от 11 юни 2020 г., текст № 1), предвижда:

„[…] Наименованията, използвани за обозначаване на храни с животински произход, не могат да се използват за описване, предлагане на пазара или рекламиране на храни, съдържащи растителни протеини. Максималното допустимо съдържание на растителните протеини, при което използването на това наименование е възможно, се определя с декрет. С този декрет се определят и правилата за прилагане на настоящия член и санкциите в случай на неизпълнение“.

Décret n°2022-947 (Декрет № 2022-947)

18 На основание на разпоредбата, цитирана в предходната точка, френските власти приемат Декрет № 2022-947.

19 Съгласно член 1, първа алинея от този декрет той се прилага „за произведените на територията на страната храни, съдържащи растителни протеини“.

20 Съгласно член 2 от този декрет:

„За обозначаването на преработени продукти, съдържащи растителни протеини, се забранява използването на:

1° официално наименование, за което правилата, определящи състава на съответната храна, не предвиждат добавяне на растителни протеини;

2° наименование, отнасящо се до имената на животински видове и групи животински видове, до морфологията или анатомията на животните;

3° наименование, в което е употребена терминология, специфична за месарската, колбасарската и рибарската промишленост;

4° наименование на храна с животински произход, представително за търговските обичаи“.

21 Член 3 от същия декрет предвижда:

„В отклонение от разпоредбите на член 2 наименованието на храна с животински произход може да се използва:

1° за храни с животински произход със съдържание на растителни протеини в определено съотношение, когато такова съдържание е предвидено в нормативната уредба или е посочено в приложения към този декрет списък;

[…]“.

22 Съгласно член 5 от Декрет № 2022-947:

„Предвидените в настоящия декрет изисквания не се прилагат по отношение на храните, законно произведени или предлагани на пазара в друга държава — членка на Европейския съюз, или в Турция, или законно произведени в друга държава, страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство [от 2 май 1992 г. (ОВ L 1, 1994 г., стр. 3; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 53, стр. 4)].“

23 Член 6 от този декрет предвижда:

„Забраняват се държането с цел продажба или безплатно разпространение, пускането в продажба, продажбата или безплатното разпространение на храни, които не отговарят на установените в настоящия декрет правила“.

24 Член 7 от посочения декрет предвижда:

„За нарушение на разпоредбите на член 6 от настоящия декрет се налага административна глоба, чиито размер не може да надвишава 1 500 евро за физическо лице и 7 500 евро за юридическо лице. […]“.

25 Съгласно член 8 от същия декрет той влиза в сила на 1 октомври 2022 г.

26 Приложението към Декрет № 2022-947 съдържа списък на наименованията на храните от животински произход, които могат да съдържат растителни протеини, и максималното съотношение на растителните протеини, което могат да съдържат храните, за които са използвани тези наименования.

Décret n°2022-144 (Декрет № 2024-144)

27 Член 2 от Décret n° 2024-144, du 26 février 2024, relatif à l'utilisation de certaines dénominations employées pour désigner les denrées alimentaires comportant des protéines végétales (Декрет № 2024-144 от 26 февруари 2024 г. за използването на някои наименования, употребявани за обозначаването на храни, съдържащи растителни протеини) (JORF от 27 февруари 2024 г., текст № 15) предвижда:

„[…] за описването, предлагането на пазара или рекламирането на преработени продукти, съдържащи растителни протеини, се забранява използването на:

1° официално наименование, за което правилата, определящи състава на съответната храна, не предвиждат добавяне на растителни протеини;

2° наименование, отнасящо се до наименованията на животински видове и групи животински видове или до животинска морфология или анатомия;

3° наименование, съдържащо термините, посочени в списъка в приложение I".

28 Съгласно член 8 от Декрет 2024-144 той влиза в сила на 1 май 2024 г.

29 Съгласно член 9 от този декрет:

„Декрет № 2022-947 […] се отменя".

30 Списъкът в приложение I към Декрет № 2024-144 съдържа следните наименования:

„– Filet [филе];

– Faux filet [контрафиле];

– Rumsteck [рамстек];

– Entrecôte [антрекот];

– Aiguillette baronne [три тип стек];

– Bavette d'Aloyau [фланк стек];

– Onglet [хангър стек];

– Hampe [ребрена част на диафрагмата];

– Bifteck [телешка пържола];

– Basse côte [плешка];

– Paleron [предна подбедрица];

– Flanchet [хълбок];

– Steak [пържола];

– Escalope [шницел];

– Tendron [подребрица];

– Grillade [скара];

– Longe [котлет];

– Travers [ребра];

– Jambon [шунка];

– Boucher/Bouchère [месари];

– Charcutier/Charcutière“ [колбасари]“.

31 Приложение II към този декрет съдържа списък с разрешените термини за обозначаване на храните от животински произход, които могат да съдържат растителни протеини, и максималното съотношение на растителни протеини, които могат да съдържат храните, за които са използвани тези термини.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

32 На 18 юли 2022 г. Protéines France, което представлява интересите на предприятията, извършващи дейност на френския пазар на растителни протеини, подава до Conseil d'État (Държавен съвет, Франция), който е запитващата юрисдикция, жалба за отмяна на Декрет № 2022-947.

33 С определение от 27 юли 2022 г. тази юрисдикция, произнасяйки се в обезпечително производство, спира изпълнението на този декрет, що се отнася до мерките, предвидени в член 2, параграфи 3 и 4 от него.

34 Запитващата юрисдикция допуска няколко молби за встъпване в подкрепа на исканията на Protéines France.

35 Съответно на 30 август и 21 октомври 2022 г. EVU и AVF, които популяризират вегетарианството, първото в Европейския съюз, а второто във Франция, както и Beyond Meat, което произвежда и предлага на пазара продукти на основата на растителни протеини, също подават до тази юрисдикция жалби за отмяна на Декрет № 2022-947.

36 Запитващата юрисдикция обединява трите дела, чийто предмет са искания за отмяна на този декрет.

37 В подкрепа на жалбите си жалбоподателите в главното производство твърдят по-специално, че посоченият декрет, който за обозначаването на преработени продукти, съдържащи растителни протеини, забранявал използването на наименования като „пържола“ или „наденица“, без и дори с добавянето на допълнителни уточнения като „растителна“ или „соева“, е в разрез с редица разпоредби на Регламент № 1169/2011.

38 Запитващата юрисдикция счита, че така изтъкнатите пред нея основания повдигат определящи за решаването на висящия пред нея спор въпроси и поставят сериозни затруднения.

39 При тези обстоятелства Conseil d'État (Държавен съвет) решава да спре производството и да отправи до Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Трябва ли разпоредбите на член 7 от Регламент [№ 1169/2011], които изискват на потребителите да се предоставя незаблуждаваща информация по отношение на естеството, същността и свойствата на храните, да се тълкуват в смисъл, че конкретно хармонизират — по смисъла на член 38, параграф 1 от същия регламент и за целите на прилагането му — въпроса за използването на евентуално заблуждаващи потребителя наименования на продукти с животински произход от месарската, колбасарската и рибната промишленост за описване, предлагане на пазара или рекламиране на храни, съдържащи растителни протеини, и съответно са пречка държавата членка да се намесва по този въпрос чрез приемането на национални мерки, които регламентират или забраняват използването на такива наименования?

2) Трябва ли разпоредбите на член 17 от Регламент [№ 1169/2011], които предвиждат, че при липса на официално наименование, храната се идентифицира чрез нейното обичайно или описателно наименование, във връзка с разпоредбите на [точка] 4 от част A от приложение VI към него, да се тълкуват в смисъл, че конкретно хармонизират — по смисъла на член 38, параграф 1 от същия регламент и за целите на прилагането му — въпроса за съдържанието и за използването на обозначаващи храни с животински произход наименования, различни от официалните, за описване, предлагане на пазара или рекламиране на храни, съдържащи растителни протеини, включително в случай на цялостно заменяне на всички съставки с животински произход на храна със съставки с растителен произход, и съответно са пречка държавата членка да се намесва по този въпрос чрез приемането на национални мерки, които регламентират или забраняват използването на такива наименования?

3) При утвърдителен отговор на първия или на втория въпрос, пречка ли е конкретното хармонизиране — по смисъла на член 38, параграф 1 от Регламент [№ 1169/2011] и за целите на прилагането му — извършено чрез разпоредбите на членове 7 и 17 от същия регламент във връзка с разпоредбите на [точка] 4 от част A от приложение VI към него:
   a) за приемането от държава членка на национална мярка, с която се предвижда налагането на административни санкции при неизпълнение на произтичащите от разпоредбите на този регламент предписания и забрани?

б) за приемането от държава членка на национална мярка, с която се определя съдържанието на растителните протеини, под което използването на обозначаващи храни с животински произход наименования, различни от официалните, за да се опишат, предлагат на пазара или рекламират храни, съдържащи растителни протеини, остава разрешено?

4) При отрицателен отговор на първия и на втория въпрос, допускат ли разпоредбите на членове 9 и 17 от Регламент [№ 1169/2011] държава членка:
   а) да приеме национална мярка, с която се определя съдържанието на растителни протеини, под което използването на обозначаващи храни с животински произход наименования, различни от официалните, е разрешено за описване, предлагане на пазара или рекламиране на храни, съдържащи растителни протеини[;]
   б) да приеме национална мярка, с която се забранява използването на някои обичайни или описателни наименования, включително когато към тях са прибавени допълнителни обозначения, гарантиращи обективното информиране на потребителя[;]
   в) да приеме мерките, посочени в [букви а) и б) от четвъртия въпрос], само по отношение на произведените на нейната територия продукти, без да нарушава в такъв случай принципа на пропорционалност на тези мерки?“.

По допустимостта на преюдициалното запитване

40 Както подчертават жалбоподателите в главното производство Protéines France и Beyond Meat, по време на производството пред Съда френските власти приемат Декрет № 2024-144, чийто член 9 предвижда отмяната на Декрет № 2022-947.

41 Поради това с решение на председателя на Съда от 1 март 2024 г. до запитващата юрисдикция е отправено искане за разяснения относно това какви евентуални последици приемането на Декрет № 2024-144 има за запазването на предмета на спора в главното производство и за разглеждането на преюдициалното запитване.

42 На 15 март 2024 г. тази юрисдикция представя отговора си на това искане за разяснения, а на 7 май 2024 г. — допълнение към този отговор, което е допуснато с решение на председателя на втори състав от 8 май 2024 г.

43 Запитващата юрисдикция счита, че въпреки приемането на Декрет № 2024-144 поставените въпроси продължават да са определящи за решаването на висящия пред нея спор. По-конкретно в посочения отговор тази юрисдикция отбелязва, от една страна, че прилагането на Декрет № 2022-947 е било спряно само частично с определението, споменато в точка 33 от настоящото решение. Тя посочва, че някои разпоредби на последния декрет действително са били прилагани между 1 октомври 2022 г., датата на влизането му в сила съгласно член 8 от него, и 30 април 2024 г., датата на отмяната му съгласно член 9 от Декрет № 2024-144, влязъл в сила съгласно член 8 от същия на 1 май 2024 г. От друга страна, посочената юрисдикция отбелязва, че някои от жалбоподателите в главното производство са изразили намерението си да оспорят пред нея и Декрет № 2024-144 на същите основания като вече повдигнатите срещу Декрет № 2022-947, тъй като някои разпоредби на тези два декрета са еднакви.

44 Освен това, след като е сезирана от няколко френски предприятия, с определение от 10 април 2024 г. запитващата юрисдикция, произнасяйки се в обезпечително производство, спира изпълнението на Декрет № 2024-144. Тази юрисдикция уточнява, че това спиране възпрепятства отмяната на Декрет № 2022-947.

45 От така предоставената информация в отговор на искането на Съда за разяснения следва, че въпреки приемането на Декрет № 2024-144 жалбите пред запитващата юрисдикция не са останали без предмет.

46 С оглед на всичко изложено по-горе следва да се констатира, че запитващата юрисдикция обяснява надлежно причините, поради които приемането по време на производството на Декрет № 2024-144 не прави това запитване хипотетично; същото съответно трябва да бъде обявено за допустимо.

По преюдициалните въпроси

По първия и втория въпрос

47 В самото начало следва да се припомни, от една страна, че съгласно съдебната практика разпоредбите на член 17 и на част A, точка 4 от приложение VI към Регламент № 1169/2011 допълват тези на член 7 от него със специални изисквания в областта на етикетирането, за да предпазят потребителя от заблуда поради неточни обозначения (вж. в този смисъл решение от 1 декември 2022 г., LSI — Germany, C-595/21, EU:C:2022:949, т. 31).

48 От друга страна, тези разпоредби трябва да се тълкуват с оглед на определенията на понятията „официално наименование“, „обичайно наименование“ и „описателно наименование“, съдържащи се съответно в член 2, параграф 2, буква н), член 2, параграф 2, буква о) и член 2, параграф 2, буква п) от посочения регламент, както и с оглед на предвиденото в член 9, параграф 1, буква а) от същия регламент задължение за посочване върху съответната храна на нейното наименование.

49 Ето защо следва да се приеме, че с първия и втория въпрос, които е уместно да се разгледат заедно, запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали членове 7 и 17 от Регламент № 1169/2011 и точка 4 от част A от приложение VI към него, във връзка с член 2, параграф 2, букви н)—п) и член 9, параграф 1, буква а) от този регламент, трябва да се тълкуват в смисъл, че конкретно хармонизират по смисъла на член 38, параграф 1 от посочения регламент защитата на потребителите от риска да бъдат заблудени чрез използването на наименования, които са различни от официалните и са съставени от термини от месарската, колбасарската и рибната промишленост, за описването, предлагането на пазара или рекламирането на храни, съдържащи растителни вместо животински протеини, включително при пълна замяна, и поради това не допускат държавите членки да приемат национални мерки, които регламентират или забраняват използването на такива наименования.

50 Съгласно член 38, параграф 1, първо изречение от Регламент № 1169/2011 „[п]о отношение на въпросите, по които настоящият регламент предвижда конкретно хармонизиране, държавите членки не могат да приемат, нито да запазват национални мерки, освен ако не са разрешени съгласно правото на Съюза“.

51 От съдебната практика следва, че в нито една разпоредба от Регламент № 1169/2011 не са изброени въпросите, предмет на „конкретно хармонизиране“ с този регламент по смисъла на член 38, параграф 1 него, и че тези въпроси трябва да се определят при стриктно спазване на текста на посочения регламент (вж. в този смисъл решение от 1 октомври 2020 г., Groupe Lactalis, C-485/18, EU:C:2020:763, т. 25).

52 В случая следва да се установи дали останалите разпоредби на Регламент 1169/2011, посочени в точка 49 от настоящото решение, конкретно хармонизират въпроса, който френските власти са искали да уредят с приемането на Декрет № 2022-947.

53 Съгласно член 7, параграфи 1 и 2 от Регламент № 1169/2011 информацията за храните не трябва да бъде заблуждаваща за потребителя и трябва да бъде точна, ясна и лесноразбираема за него.

54 В това отношение от член 7, параграф 1, букви а) и г) от този регламент следва, че грешките, от които потребителите трябва да бъдат предпазени, се отнасят, от една страна, до характеристиките на съответната храна, и по-специално до нейното естество и нейния състав, и от друга страна, до възможността посредством външния вид, описанието или картинното изображение да бъде внушено на потребителите „наличието на определена храна или съставка, докато в действителност даден естествено присъстващ компонент или обичайно използвана съставка в тази храна са заменени с различен компонент или различна съставка“.

55 Освен това от член 7, параграф 4 от посочения регламент следва, че задълженията, които този член налага по отношение на предоставяната на потребителите информация, важат и за рекламирането и представянето на храните.

56 Съгласно член 9, параграф 1, буква а) от същия регламент върху храните трябва да е посочено тяхното „наименование“.

57 Член 17, параграф 1 от Регламент № 1169/2011 предвижда, че наименованието на дадена храна е нейното „официално наименование“. При липса на такова официално наименование, наименованието на храната е нейното „обичайно наименование“ или, ако не съществува обичайно наименование или обичайното наименование не се използва, се предоставя „описателно наименование“ на храната.

58 В член 2, параграф 2, букви н)—п) от този регламент се съдържат определения на трите понятия, посочени в предходната точка. Така, първо, „официално наименование“ на храна е наименованието, „установено в приложимите за нея разпоредби на Съюза или, при липса на такива разпоредби на Съюза, наименованието, предвидено в […] разпоредби, приложими в държавите членки, в които храната се продава на крайния потребител“. Второ, „обичайно наименование“ на храна е наименованието, което е прието от потребителите в държавата членка, в която тази храна се продава, без необходимост от допълнително обяснение. Трето, „описателно наименование“ на храна е наименованието, което дава описание на храната и което е достатъчно ясно, за да може потребителят да разбере какво е естеството ѝ и да я отличи от други продукти, с които може да бъде объркана.

59 Съгласно член 17, параграф 5 от Регламент № 1169/2011 приложение VI към този регламент съдържа конкретни разпоредби относно наименованието на храната и данните, които трябва да я съпровождат.

60 В това отношение точка 4 от част A от приложение VI към посочения регламент предвижда, че при храни, в които компонент или съставка, които според очакванията на потребителите са естествено присъстващи или обичайно използвани, са заменени с различен компонент или съставка, върху етикета, в непосредствена близост до „наименованието на продукта“ и с достатъчно голям размер на шрифта спрямо този на наименованието, фигурира, освен списъкът на съставките, ясно обозначение на компонента или съставката, които са използвани като частични или пълни заместители.

61 Следователно тълкуването на разпоредбите на член 7, параграфи 1, 2 и 4, член 9, параграф 1, буква а), член 17, параграфи 1 и 5 от Регламент № 1169/2011 и точка 4 от част A от приложение VI към него във връзка едни с други позволява те да бъдат обобщени по следния начин.

62 Първо, върху хранителните продукти трябва да е изписано наименованието им. Второ, това наименование трябва да е официалното наименование или, при липса на такова наименование, обичайното наименование, или, ако не съществува обичайно наименование, описателното наименование. Трето, посоченото наименование трябва да е точно, ясно и лесноразбираемо за потребителя. Четвърто, то не трябва да заблуждава потребителите, по-специално по отношение на характеристиките на съответната храна, които включват естеството и състава ѝ, и по отношение на замяната на естествено присъстващи компоненти или обичайно използвани съставки с различни компоненти или съставки. Пето, тези изисквания трябва да се спазват при предлагането на пазара и рекламирането на всяка храна.

63 Що се отнася до официалните наименования, съгласно първата хипотеза, посочена в член 2, параграф 2, буква н) от Регламент № 1169/2011, те могат да бъдат установени в разпоредби на правото на Съюза. Така например, що се отнася до определенията на понятията „месо“, „механично отделено месо“, „месни заготовки“, „рибни продукти“ и „месни продукти“, член 2, параграф 1, буква е) от този регламент препраща към приложение I към Регламент № 853/2004.

64 Тъй като в точка 1.1 от това приложение I понятието „месо“ се определя като „ядивните части на животните“, за хранителен продукт, който не съдържа такива части, не може да се използва наименованието „месо“, дори ако то е придружено от достатъчно уточнения относно замяната на компоненти или съставки.

65 Съгласно втората хипотеза, посочена в член 2, параграф 2, буква н) от Регламент № 1169/2011, при липса на установено в правото на Съюза официално наименование държавите членки могат да приемат национални разпоредби, предвиждащи такова наименование.

66 В случая, от една страна, в правото на Съюза няма разпоредба, която да налага използването на определени официални наименования за продуктите на основата на растителни протеини или да установява официалните наименования, приложими към продукти само поради обстоятелството, че те са определени като продукти от животински произход без други уточнения.

67 От друга страна, от определението, посочено в точка 33 от настоящото решение, следва, че в рамките на спора в главното производство френските власти са изключили хипотезата, че с Декрет № 2022-947 се установява официално наименование.

68 Въпреки това, както посочва генералният адвокат в точка 84 от заключението си, въпросът дали тези власти са приели такова наименование трябва да се прецени обективно.

69 Въпреки че тази преценка трябва да се направи от запитващата юрисдикция, Съдът все пак може да даде на тази юрисдикция насоките за тълкуване на правото на Съюза, които са ѝ необходими за целта (вж. в този смисъл решение от 4 юли 2019 г., Baltic Media Alliance, C-622/17, EU:C:2019:566, т. 47).

70 В това отношение от текста на член 2, параграф 2, буква н) от Регламент № 1169/2011 следва, че за да обозначават дадена храна, официалните наименования трябва да са „установени“ или „предвидени“, т.е. определени с разпоредби на правото на Съюза или на правото на държава членка. Така въвеждането на официално наименование се състои в свързването на конкретен израз с определена храна.

71 Именно в светлината на гореизложените съображения следва да се разгледа доводът, който италианското правителство е изложило в писменото си становище, че след като при липса на установено с разпоредби на правото на Съюза официално наименование държавите членки могат да приемат мерки, с които да предвидят официални наименования за определени храни, трябва да им се признае и правомощието да забранят използването на някои наименования за определени храни. Всъщност според това правителство забраната за използване на дадено наименование за определени храни е равносилна на налагането на официално наименование за храните с характеристики, различни от посочените във въпросната забрана. В подкрепа на този довод посоченото правителство се позовава на решение от 14 юни 2017 г., TofuTown.com (C-422/16, EU:C:2017:458), в което Съдът постановява, че наименованията „мляко“ и „млечни продукти“ не могат да се използват за обозначаване на хранителни продукти, които не са получени от секрецията на млечната жлеза.

72 Трябва обаче да се отбележи, че за целите на Регламент № 1169/2011 приемането на мерки, предвиждащи, че дадени храни трябва да отговарят на определени условия, по-специално по отношение на своя състав, за да бъдат обозначени с термини, възприети по силата на тези мерки като официално наименование, не може да се счита за равностойно на приемането на мерки, забраняващи определени термини, които не са правно дефинирани с тези мерки, да се използват за обозначаване на храни с определени характеристики, по-специално по отношение на техния състав.

73 Всъщност първият вид мерки позволява да се осигури защитата на потребителите, които трябва да могат да изхождат от принципа, че храна, обозначена с конкретни термини, които съставляват дадено официално наименование, отговаря на специално предвидените за използването му условия. За сметка на това, вторият вид мерки не запазва употребата на термини, точно определени от съответния орган като официално наименование, за обозначаването на храни със специфични характеристики.

74 Тази липса на равностойност не се поставя под въпрос от изводите в решение от 14 юни 2017 г., TofuTown.com (C-422/16, EU:C:2017:458).

75 Всъщност от точки 5, 8, 20—22, 25 и 28—30 от това решение следва, че разпоредбите на Регламент (ЕС) № 1308/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 17 декември 2013 година за установяване на обща организация на пазарите на селскостопански продукти и за отмяна на регламенти (ЕИО) № 922/72, (ЕИО) № 234/79,

(ЕО) № 1037/2001 и (ЕО) № 1234/2007 (ОВ L 347, 2013 г., стр. 671), които Съдът е трябвало да тълкува в делото, по което е постановено посоченото решение, определят точно на какви изисквания трябва да отговарят храните, за да е възможно използването на наименованието „мляко“ и наименованията, характерни за „млечни продукти“.

76 Съгласно тези разпоредби, от една страна, „мляко“ означава изключително нормалната секреция от млечните жлези. От друга страна, „млечни продукти“ са тези, които са получени изключително от мляко, като само за тези продукти могат да се използват наименованията от списъка, приложен към Регламент № 1308/2013, както и наименованията по смисъла на член 17 от Регламент № 1169/2011, използвани действително за тези продукти.

77 Именно с оглед на тази конкретна правна уредба Съдът постановява по същество в диспозитива на решение от 14 юни 2017 г. TofuTown.com (C-422/16, EU:C:2017:458), че извън предвидените в правото на Съюза изключения посочените разпоредби не допускат наименованието „мляко“ и наименованията, запазени само за „млечни продукти“, да бъдат при предлагането на пазара или рекламата, използвани за обозначаване на изцяло растителен продукт, дори и ако тези наименования са допълнени с обяснителен или описателен текст, посочващ растителния произход на съответния продукт.

78 Следва обаче да се констатира, че правото на Съюза не предвижда правило, съгласно което официални наименования, съдържащи термини от месарската, колбасарската и рибната промишленост, посочени в Декрет № 2022-947 или в приложение I към Декрет № 2024-144, се използват само за някои храни, специално определени като храни от животински произход. Освен това от преписката, с която разполага Съдът, не следва, че такива правила съществуват във френското право.

79 Следователно изводите от решение от 14 юни 2017 г., TofuTown.com (C-422/16, EU:C:2017:458), не могат да се приложат за целите на разглеждането на първия и втория въпрос.

80 Затова в съответствие с точки 67—69 от настоящото решение следва да се приеме, че освен ако запитващата юрисдикция не установи друго при проверката, която трябва да извърши, Декрет № 2022-947 не съдържа „официално наименование“ по смисъла на Регламент № 1169/2011, а се отнася до това кои „обичайни наименования“ или „описателни наименования“ не могат да се използват за обозначаването на храни на основата на растителни протеини. Поради това трябва да се определи дали тези понятия са конкретно хармонизирани с този регламент по смисъла на член 38, параграф 1 от него.

81 В това отношение следва да се отбележи, че член 2, параграф 2, букви о) и п) от Регламент № 1169/2011 не предвижда, че държавите членки могат да приемат мерки, регламентиращи обичайните или описателните наименования на определени храни, за разлика от член 2, параграф 2, буква н) от този регламент, който допуска такава възможност по отношение на официалните наименования.

82 Тази разлика се обяснява с факта, че предвид възприетите от законодателя на Съюза определения за тези обичайни и описателни наименования, обхватът им не може да бъде дефиниран от националните органи по общ и абстрактен начин. Всъщност, както твърдят по същество Protéines France и EVU, от една страна, дадено наименование може да се счита за обичайно наименование на храна само ако общоупотребимият език, употребата,

навиците, традицията и обичаите позволяват да се приеме, че потребителите разпознават това наименование като обозначаващо конкретно продукта, върху който е изписано. От друга страна, за да може дадено наименование да се квалифицира като „описателно наименование“, при прочитането му трябва да стават ясни основните характеристики на така обозначената храна.

83 Ето защо от член 38, параграф 1 от Регламент № 1169/2011 следва, че ако не е въвела официално наименование, държава членка не може чрез обща и абстрактна забрана да попречи на производителите на храни на основата на растителни протеини да изпълнят задължението си за посочване на наименованието на тези храни, като използват обичайни или описателни наименования.

84 Що се отнася до въпроса дали дадена държава членка може да приеме общи и абстрактни мерки, за да предотврати риска използването на определени обичайни или описателни наименования да заблуди потребителите, тъй като те не биха били правилно информирани за факта, че в обозначените с тези наименования храни животинските протеини са заменени с растителни протеини, трябва да се припомни, че както следва от точки 54 и 60 от настоящото решение, член 7, параграф 1, буква г) и точка 4 от част А от приложение VI към Регламент № 1169/2011 се отнасят конкретно до замяната на компоненти или съставки на храните. Следователно този въпрос също е конкретно хармонизиран с посочения регламент по смисъла на член 38, параграф 1 от него.

85 Представилите писмени становища правителства и Европейската комисия обаче твърдят по същество, че тези разпоредби не се отнасят до релевантната в случая хипотеза, при която съставът на съответната храна е изцяло променен.

86 Съгласно постоянната съдебна практика, за да се тълкува дадена разпоредба от правото на Съюза, трябва да се вземат предвид не само нейният текст, но и контекстът ѝ и целите, преследвани с правната уредба, от която тя е част (решение от 12 май 2021 г., Bundesrepublik Deutschland (Червена бюлетина на Интерпол), C-505/19, EU:C:2021:376, т. 77 и цитираната съдебна практика).

87 От граматическа гледна точка следва да се отбележи, че текстът на член 7, параграф 1, буква г) и на точка 4 от част А от приложение VI към Регламент № 1169/2011 се отнася до замяната на компонент или съставка с различен компонент или различна съставка. Обстоятелството, че в тези разпоредби се говори за компонент или съставка, не е достатъчно, за да се считат те за неприложими, когато замененият компонент или заменената съставка е единственият компонент или единствената съставка на дадена храна.

88 От контекстуална гледна точка следва да се припомни, че член 2, параграф 2, буква е) от този регламент съдържа определение на понятието „съставка“, а именно „всяко вещество или продукт, включително ароматизанти, добавки в храната и ензими в храната, както и всяка съставна част на сложна съставка, използвана за производство или приготвяне на храна и все още налична в крайния продукт, дори и в изменен вид“. Член 2, параграф 2, буква р) от посочения регламент гласи, че „основна съставка“ означава „съставката или съставките на дадена храна, ко[и]то представлява[т] повече от 50 % от тази храна или ко[и]то обикновено се свързва[т] от потребителя с наименованието на храната и за ко[и]то, в повечето случаи, се изисква посочване на количеството“.

89 В член 7, параграф 1, буква г) и в точка 4 от част А от приложение VI към същия регламент терминът „съставка“ се използва, без да се изключват „основните съставки“. Следователно последните могат да бъдат заменяни по смисъла на тези разпоредби.

90 От телеологична гледна точка от член 1, параграф 1 във връзка със съображения 1 и 3 от Регламент № 1169/2011 е видно, че този регламент има за цел да се постигне високо равнище на защита на потребителите във връзка с информацията за храните, като се вземат предвид различията във възприятията на потребителите и техните потребности от информация и същевременно се гарантира безпрепятствено функциониране на вътрешния пазар чрез приемането на основни разпоредби.

91 Това високо равнище на защита обаче може да бъде застрашено, ако разпоредбите относно замяната в дадена храна на компонент или съставка с друг компонент или друга съставка не се прилагат, когато тази замяна се отнася до компонент или съставка, които са особено важни в дадена храна или дори са нейният единствен компонент или нейната единствена съставка. Всъщност резултатът от това парадоксално не би бил забрана на продажбата и рекламата на тази храна от правото на Съюза, а липсата на хармонизиране и следователно невъзможността за гарантиране на защитата на потребителите в такива случаи, при положение че тя би била гарантирана при замяна на по-малко важен компонент или съставка.

92 Ето защо следва да се приеме, че член 7, параграф 1, буква г) от Регламент № 1169/2011 и точка 4 от част А от приложение VI към него обхващат и въпроса за информацията, която трябва да се предоставя на потребителите, когато съставът на съответната храна е напълно променен.

93 Освен това, по-специално от съдебната практика относно тези разпоредби е видно, че ако в непосредствена близост до наименованието на храната се посочи информацията относно замяната на компонент или съставка, това е достатъчно, за да се защитят потребителите от риска да бъдат заблудени (вж. в този смисъл решение от 1 декември 2022 г., LSI — Germany, C-595/21, EU:C:2022:949, т. 32 и 34).

94 Следователно, както посочва по същество Beyond Meat, тези разпоредби установяват оборима презумпция, че информацията, предоставяна по предвидените в тях правила, защитава в достатъчна степен потребителите, включително в случай на пълна замяна на единствения компонент или единствената съставка, които те могат да очакват да присъства в храна, обозначена с обичайно или описателно наименование, съдържащо определени термини.

95 Това не променя факта, че ако прецени, че конкретните условия на продажба или рекламиране на дадена храна въвеждат в заблуждение потребителя, националният орган може да предприеме действия срещу съответния стопански субект в хранителната промишленост, който съгласно член 8, параграфи 1 и 2 от Регламент № 1169/2011 отговаря за посочената върху тази храна информация и осигурява наличието и точността на тази информация, и да докаже, че горепосочената презумпция е оборена.

96 С оглед на гореизложеното на първия и втория въпрос следва да се отговори, че членове 7 и 17 от Регламент № 1169/2011 и точка 4 от част А от приложение VI към него, във връзка с член 2, параграф 2, букви о) и п) и член 9, параграф 1, буква а) от същия регламент, трябва да се тълкуват в смисъл, че конкретно хармонизират по смисъла на член 38, параграф 1 от този

регламент защитата на потребителите от риска да бъдат заблудени чрез използването на наименования, които са различни от официалните и са съставени от термини от месарската, колбасарската и рибната промишленост, за описването, предлагането на пазара или рекламирането на храни, съдържащи растителни вместо животински протеини, включително при пълна замяна, и поради това не допускат държавите членки да приемат национални мерки, които регламентират или забраняват използването на такива наименования.

По третия въпрос

97 С третия си въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали при утвърдителен отговор на първия или втория въпрос член 38, параграф 1 от Регламент № 1169/2011 трябва да се тълкува в смисъл, че конкретното хармонизиране, извършено с разпоредбите, до които се отнасят тези въпроси, е пречка държава членка да приеме национална мярка, която, от една страна, предвижда налагане на административни санкции при неизпълнение на произтичащите от разпоредбите на този регламент предписания и забрани, и от друга страна, определя съдържанието на растителни протеини, под което за описването, предлагането на пазара или рекламирането на храни, съдържащи растителни протеини, остава разрешено използването на наименования, които са различни от официалните и са съставени от термини от месарската и колбасарската промишленост.

98 Във връзка с първата част от третия въпрос, отнасяща се до забраните и санкциите, произтичащи от членове 6 и 7 от Декрет № 2022-947, следва да се припомни, че съгласно член 17, параграф 2, трета алинея от Регламент № 178/2002 държавите членки определят правилата за приложимите мерки и санкциите при нарушения на законодателството в областта на храните, които трябва да са ефективни, съразмерни и възпиращи.

99 Съгласно член 3, точка 1 от този регламент „законодателство в областта на храните“ означава законовите, подзаконовите и административните разпоредби, които най-общо регулират храните, и в частност тяхната безопасност, независимо дали са част от правото на Съюза или от националното право. От друга страна законодателството в областта на храните обхваща всички етапи на производство, преработка и разпространение на храни.

100 От член 8 от посочения регламент е видно, че целта на законодателството в областта на храните е защитата на интересите на потребителите и предотвратяване по-специално на измамни или заблуждаващи практики, както и всякакви други практики, които могат да въведат в заблуждение потребителя.

101 Тези съображения относно Регламент № 178/2002 са валидни и за Регламент № 1169/2011.

102 Всъщност съгласно член 2, параграф 1, буква а) от Регламент № 1169/2011 за целите на този регламент определението на понятието „законодателство в областта на храните“ е предвиденото в член 3, точка 1 от Регламент № 178/2002. В съображение 4 от Регламент № 1169/2011 се посочва, че съгласно Регламент № 178/2002 общ принцип на законодателството в областта на храните е то да предоставя на потребителите основа за информиран избор по отношение на консумираните от тях храни и да предотвратява практики, които могат да заблудят потребителя.

103 След като законодателството в областта на храните включва Регламент № 1169/2011 и този регламент допуска приемането при определени условия на национални мерки, държавите членки са длъжни да предвидят ефективни, съразмерни и възпиращи санкции за нарушенията на посочения регламент или на тези мерки.

104 Следователно конкретното хармонизиране, извършено с посочените в първия и втория въпрос разпоредби, не е пречка държава членка да въведе административни санкции при неизпълнение на предписанията и забраните, произтичащи от тези разпоредби или от националните мерки, които са в съответствие с тях.

105 Във връзка с втората част от третия въпрос следва да се отбележи, че определяне — като произтичащото от член 3, параграф 1 от Декрет № 2022-947 — на максимално допустимото съдържание на растителни протеини, при което храните могат да бъдат обозначавани с определени обичайни или описателни наименования, е равнозначно на регламентиране на използването на тези наименования, без обаче да се въвежда официално наименование. Като се има предвид обаче, че разпоредбите, които са предмет на първия и втория въпрос, конкретно хармонизират използването на тези наименования, държава членка не може да приеме мярка в това отношение, без да застраши еднаквото прилагане на правото на Съюза.

106 С оглед на всичко изложено по-горе на третия въпрос следва да се отговори, че член 38, параграф 1 от Регламент № 1169/2011 трябва да се тълкува в смисъл, че конкретното хармонизиране, констатирано в отговора на първия и втория въпрос, не е пречка държава членка да въведе административни санкции при неизпълнение на предписанията и забраните, произтичащи от разпоредбите на този регламент и от националните мерки, които са в съответствие с него. Това конкретно хармонизиране обаче не допуска приемането от държава членка на национална мярка, с която се определя съдържанието на растителните протеини, под което за описването, предлагането на пазара или рекламирането на храни, съдържащи растителни протеини, остава разрешено използването на наименования, които са различни от официалните и са съставени от термини от месарската и колбасарската промишленост.

По четвъртия въпрос

107 На четвъртия въпрос не следва да се отговаря, тъй като запитващата юрисдикция уточнява, че той се поставя само ако отговорите на първия и втория въпрос са отрицателни.

По съдебните разноски

108 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (втори състав) реши:

1) **Членове 7 и 17 от Регламент (ЕС) № 1169/2011 на Европейския парламент и на Съвета от 25 октомври 2011 година за предоставянето на информация за храните на потребителите, за изменение на регламенти (ЕО) № 1924/2006 и (ЕО) № 1925/2006 на Европейския парламент и на Съвета и за отмяна на Директива 87/250/ЕИО на Комисията, Директива 90/496/ЕИО на Съвета, Директива 1999/10/ЕО на Комисията, Директива 2000/13/ЕО на Европейския парламент и на Съвета, директиви 2002/67/ЕО и 2008/5/ЕО на Комисията и на Регламент (ЕО) № 608/2004 на Комисията, и точка 4 от част А от приложение VI към Регламент № 1169/2011, във връзка с член 2, параграф 2, букви о) и п) и член 9, параграф 1, буква а) от него,**

   трябва да се тълкуват в смисъл, че

   конкретно хармонизират по смисъла на член 38, параграф 1 от същия регламент защитата на потребителите от риска да бъдат заблудени чрез използването на наименования, които са различни от официалните и са съставени от термини от месарската, колбасарската и рибната промишленост, за описването, предлагането на пазара или рекламирането на храни, съдържащи растителни вместо животински протеини, включително при пълна замяна, и поради това не допускат държавите членки да приемат национални мерки, които регламентират или забраняват използването на такива наименования.

2) **Член 38, параграф 1 от Регламент № 1169/2011**

   трябва да се тълкува в смисъл, че

   конкретното хармонизиране, констатирано в точка 1 от диспозитива, не е пречка държава членка да въведе административни санкции при неизпълнение на предписанията и забраните, произтичащи от разпоредбите на този регламент и от националните мерки, които са в съответствие с него. Това конкретно хармонизиране обаче не допуска приемането от държава членка на национална мярка, с която се определя съдържанието на растителните протеини, под което за описването, предлагането на пазара или рекламирането на храни, съдържащи растителни протеини, остава разрешено използването на наименования, които са различни от официалните и са съставени от термини от месарската и колбасарската промишленост.

Подписи